

Mette

— NU —

Tell me somethin', girl, are you happy in this modern world? Tranen springen in mijn ogen en mijn stem hapert door de brok in mijn keel. Hopelijk merkt niemand van het koor er iets van. Waarom kan ik dit stukje nooit zingen zonder te huilen? Het gebeurt vanzelf. De muziek stroomt en de melodie beweegt precies mee met de woorden. We zingen zacht, zwel-len aan en dan komt die zin: *I'm off the deep end, watch as I dive in...* Klik, knopje om, daar zijn de tranen. Ik slik en knijp mijn ogen dicht. Kijk schichtig naast me of iemand het ziet. Langzaam wordt mijn stem weer normaal.

Ik vertel nooit dat ik in een koor zing. Dat snappen ze niet, zeker hier niet. Wel dat ik zing, onder de douche of zo, maar geen koor.

Op mijn vorige school was zingen heel normaal. Elke week hadden we muziekles, zongen we canons en meerstemmige liederen. Ondanks mijn verlegenheid kwam het geluid uit mijn keel, vloei-de de melodie en wist ik de noten.

‘En nu zonder Mette,’ zei Madeleine dan.

Madeleine was mijn muziekjuf. Het bleek dat niemand de tweede stem kende, dat ze allemaal mij hadden gevolgd. Diep vanbinnen was ik trots als ze dat zei, maar het liefst zou ik door de grond zijn gezakt

om voor altijd te verdwijnen. Opvallen is nooit mijn grootste hobby geweest.

En nu zit ik hier. Op een grote scholengemeenschap, in v4b tussen allemaal nieuwe leerlingen. Leerlingen met eigen laptops. Leerlingen die niet beter weten dan dat elk lokaal een digibord heeft. Mijn veilige wereldje ligt achter me. De school met de zachte kleuren, de kaarsen tijdens advent, de vreugdevuren in de zomer, het schoolkoor op vrijdagmiddag. En ik wilde het zelf. Mette Ferwerda wilde zelf opnieuw beginnen en waagde de sprong. Het klinkt minder heldhaftig dan het voelde. Iedereen gaat in zijn leven weleens naar een andere school, maar voor mij was het een sprong. Of was het een vlucht?

— TOEN —

Toen ik zeven was kwam ik voor het eerst binnen op de school met de zachte kleuren. Mijn ouders waren gescheiden en mijn moeder verhuisde met mij naar een grote stad. Ze wilde helemaal opnieuw beginnen. Ik kon na de herfstvakantie instromen in groep drie.

Mijn moeder, Joekie noem ik haar (op haar verzoek, ze had een bloedhekel aan ‘mama’, dat had een zeurklank vond ze), bracht me die eerste dag naar school.

Ik was bang. Dat weet ik nog. Heel erg bang. Alles was nieuw en anders en onbekend en groot en verschrikkelijk. De school stond op een plein. De grote houten deuren met glas en lood gingen loodzwaar open. Overal waren kinderen en ouders.

Aan de hand van Joekie liep ik een brede trap op. ‘Joekie, dit kan niet. We moeten niet de trap op,’ fluisterde ik.

Joekie verstevigde haar greep. ‘Hup Mette, wees mijn grote, dappere dochter, meester Gerard zit op de eerste verdieping.’

Ik begon te huilen. Op de eerste verdieping zaten altijd de gróte kinderen. Dat was zo geweest op mijn vorige school. Wij kleintjes kwamen nooit boven. De trap was een grens die we niet overschreden. Waarom nu wel?

Om ons heen renden kinderen schreeuwend en joelend naar boven. Niemand had een moeder bij zich. Niemand. En ze waren allemaal groter dan ik.

‘Joekie, dit klopt niet! We zitten verkeerd, we moeten beneden...’

Het klopte wel. Boven aan de trap verscheen een hoofd met een enorme rossige baard. Een zware stem verwelkomde ons. ‘Jij moet Mette zijn. Hallo. Ik ben meester Gerard. Jij komt bij mij in de klas.’ Hij knipoogde naar mijn moeder en ging ons voor naar zijn lokaal. Toen hij mijn tranen zag zakte hij door zijn knieën en keek me vriendelijk aan. ‘Kom, ik neem je mee naar een plekje vooraan. Dan zit je dicht bij mij en kun je een beetje wennen.’ Hij rook naar sigaretten. Hij bedoelde het goed.

Zo was het begonnen. En zo ging het door. Ik wende aan de zware deuren, liep elke dag de trap op en zocht mijn plekje voor in de klas. Een enkel tafeltje. Helemaal voor mezelf. Naast niemand.

— NU —

Ze valt op tussen al die meiden. Er is iets met haar.

Ze draagt geen make-up, toch stralen haar ogen. Haar rode haar zit in een nonchalante knot hoog op haar hoofd gebonden. Ze draagt sportieve kleding, een rugzak en sneakers. Eigenlijk niks bijzonders. Haar ogen

volgen me als ik voorbijloop. Boren zich in de mijne, heel even. Dan is het voorbij.

Ik loop naar de kantine, Lisa staat voor me in de rij. Ze twijfelt tussen het frikandelbroodje en het pistoletje warm vlees. Ik kan nog steeds niet geloven hoeveel keuze ze hier hebben. Ik kan de pompoensoep nog ruiken die op mijn vorige school elke vrijdag op het menu stond, geserveerd met zuurdesembrood. En nu sta ik in deze moderne kantine, in de gewone wereld, op een gewone school.

Lisa is een beginnende vriendin. Ik zit naast haar in de klas en ze wijst me de weg door de chaos van het grote gebouw. Ze is aardig. In de pauzes blijf ik bij haar en haar vrienden. Ze laten mij toe en ik lach om hun grappen. Gedogen, noemen ze dat.

Mijn blik dwaalt af en valt op het scherm aan de muur met mededelingen: DOE JIJ MEE MET ONZE SCHOOLMUSICAL? MELD JE NU AAN!

Lisa ziet het en geeft me een duw. 'Mette! Jij moet meedoen! Jij zingt toch?'

Iedereen valt haar bij. Doe mee! Meld je aan, superleuk!

Ik mompel iets vaags en loop weg. Zogenaamd naar de wc. Onder het scherm blijf ik staan. Ik lees de tekst nog een keer. *Inschrijfformulieren bij de balie. Uiterlijk 8 oktober inleveren.*

Ineens hoor ik een lage stem achter me. 'Best vet, hoor.'

Als ik me omdraai herken ik het meisje met de knot. Weer die blik. Dwars door me heen. 'Ik doe mee als schrijver.'

Ik voel dat ik een kleur krijg, hakkel stomme zinnnetjes. 'Het lijkt me misschien wel leuk... maar ik weet niet... Ik ken niemand en zo.'

Ze glimlacht en steekt haar hand uit. 'Nou, dan ken je nu mij. Hoi, ik ben Flo. Aangenaam.'

Ik schud haar hand. Hij is zacht en warm.

Voordat ik iets terug kan zeggen gaat de bel. Een stroom leerlingen drijft ons uit elkaar en we laten los. Ik zie haar verdwijnen in de menigte. Mijn hand voelt anders. Zachtjes fluister ik. 'Hoi, Flo. Ik ben Mette...'

FLO

Take me anywhere / Anywhere away with you. Nieuwe selfie, nieuwe status. Ik weet eigenlijk niet voor wie ik dit doe. Toch helpt het, iets veranderen aan mijn WhatsApp-status. Het markeert de dag, mijn gevoel. Mama zat weer te pushen: 'Eet je wel gezond?' Ik heb geen eetprobleem. Ik vind haar eten gewoon vies. Na het sporten bunker ik zo drie tosti's naar binnen en de schaal met mandarijnen is altijd leeg met mij in de buurt. Yo, niks aan de hand dus.

Maar soms heb ik gewoon een slechte dag, en dan verander ik tien keer mijn status. Of ik ga schrijven, dat helpt ook. Schrijven, muziek luisteren en voetbal. Als ik voetbal verdwijnt alles. Dan vlieg ik. Ik wil elke dag, altijd voetballen.